

Johannes 6

Het is lang niet genoeg!

Wat zijn nou vijf broodjes en twee visjes voor al die duizenden!

We hebben veel te weinig.

En waar halen we het vandaan, brood dat genoeg is.

De vragen bij de zee van Tiberias kunnen onze vragen zijn.

Het zijn de vragen van de lege handen.

De vragen als je niet weet hoe het verder moet.

Waar halen we het brood vandaan?

Als Jezus de duizenden ziet die hem gevolgd zijn naar de zee, stelt hij die vraag die de onze kan zijn. Die vraag van Jezus wordt bij zijn leerlingen een verzuchting:

we hebben veel te weinig. Het lukt ons nooit!

Het verhaal van Jezus gaat om meer dan dat je een keer een maaltijd moet overslaan.

Dat overleef je wel.

Het gaat om iets fundamenteelers in dit verhaal en bij ons.

Brood is in de Bijbel gewoon brood en meer dan dat.

Brood staat voor wat je nodig hebt. Voor wat je in je leven op de been houdt.

Brood is hoop. Het is liefde. Het is levensmoed en troost.

Het is de richting in je leven. Dat je toekomst ziet.

Dat je weet wat belangrijk is. Daarom zeggen Joden: de Thora is brood.

Brood, dat ben ik, zegt Jezus, brood voor het leven.

Er is tekort aan brood.

Ik las over jongeren die het niet aankunnen om met de Coronabeperkingen te leven. Die somber worden en soms depressief.

Ik hoor ouderen tegen me zeggen: het duurt te lang! Ik voel me eenzaam.

Tekort aan brood. Dat kun je ervaren als je ziek bent en niet weet of je vol zult houden.

Het kan je gemis zijn. Je gevoel bij een verloren liefde.

Tekort kan de leegte zijn van je leven. De leegte van de samenleving waar het leven verschaald is en inspiratiebronnen opgedroogd.

Het kan het gevoel van zinloosheid zijn bij alle welvaart die je hebt.

Tekort aan brood kan jouw gebrek aan vertrouwen en geloof zijn.

Daarover gaat dat oude verhaal: over lege, over onze lege handen.

De bijbel bagatelliseert die lege handen niet. Die schildert eerder de overmacht van onze machteloosheid. De duizenden staan bij een meer, dat **zee** van Tiberias genoemd wordt.

De zee staat in de Bijbel voor je tranen, je verdriet, voor je leven dat vastloopt.

De zee, dat is het water tot aan je lippen. De zee is de dood.

Daar staan die duizenden, oog in oog met wat onhanteerbaar voor je is.

En wat staat er tegenover?

Bijna niets. Wat daar tegenover een beetje hoop *zou kunnen geven* wordt met verkleinwoorden aangegeven: er is een *jochie*, met vijf *broodjes* en twee *visjes*.

Wat stelt het voor?

Dat is toch veel te weinig voor al die duizenden?

Laat iedereen gaan zitten. Gaan *aanliggen*, zegt Jezus.

Jezus spoort de mensen niet allereerst aan om in actie te komen, niet om plannen of beleidsplannen te maken, niet om van hot naar haar te rennen.

Ga zitten in het groene gras.

Begin maar met niets doen.

Niets doen?

Nee niet niets.

Soms kun je in je leven zelf niets doen. Dan moet je laten.

Dat hoeft niet berustend te zijn: het wordt niks!

In het *laten* kun je blijven hopen, verlangen, verwachten dat het anders wordt.

Ga zitten. Begin met het openen van je lege handen.

Open ze, zodat je kunt ontvangen.

Kunt ontvangen wat er is, wat er *wel* is, hoe schamel het ook lijkt:

Die vijf kleine broden en twee kleine vissen van dat jochie.

Het verhaal bij de zee gaat over lege handen. Maar ook over open handen.

Over handen die willen ontvangen. En zullen ontvangen.

En dan gebeurt er wat bij de zee.

Ze gaan ontvangen en delen wat echt belangrijk is.

Niet allen brood en meer dan brood.

Ook vis en meer dan vis.

Een vis is een oud geloofssymbool. Het staat voor leven.

Is de zee de dood, een vis laat het leven zien te midden van de dood.

Een vis is een symbool van vertrouwen boven alles uit.

Een *opstandingssymbool* is het.

Het zegt: er is meer dan jij kunt denken. En kunt ervaren.

Als jij denkt: nu houdt alles op, nu stopt het, als jij oog in oog met de zee staat, machteloos, vertelt die kleine vis van nieuw begin.

Die vis laat zien waar Jezus voor staat. Mensen hebben Jezus willen stoppen, ze hebben hem gekruisigd en begraven.

Die vis die zegt: zijn hoop, zijn moed, zijn vertrouwen, zijn Geest, zijn God die zijn niet te begraven. Die zullen leven.

Ga zitten, open je handen en begin te ontvangen met wat je aangereikt krijgt.

Misschien uit onverwachte hoek. Van een meisje, een jongetje dat je over het hoofd ziet.

Met vijf broden en twee vissen. Met hoop, vertrouwen, met de belofte: Ik zal er zijn.

Ontvang en deel.

Het verhaal bij de zee is een opstandingsverhaal.

Het laat zien wat voor ons soms niet te geloven is.

Dat het leven sterker zal zijn dan de dood.

Al delend krijgen de mensen er daar iets van mee. Sterker: ze krijgen er alles van mee.

Ze ontvangen, ze delen in het grote Bijbelse geheim, dat delen vermenigvuldigen zal zijn.

Als je liefde deelt wordt die groter, als je hoop deelt zal die niet kleiner worden, integendeel. Als je vertrouwen schenkt en deelt of troost word je rijker.

Als je geloven deelt groeit het, hoe dan ook.

Sta open voor wat er wel is. Ontvang, deel en dan?

Het verhaal wordt een visioen, een vergezicht.

Het vertelt van overvloed: 12 korven vol brood en vis.

Dat maken zij mee.

Maak ik dat mee? Maken wij dat mee?

Wij met onze handen die soms zo leeg kunnen zijn?

Johannes geeft dat vertrouwen aan ons. Je hoeft het niet van je zelf te hebben.

Je hoeft geen groot geloof te hebben.

Open je handen, zodat je kunt ontvangen, zoals die mensen daar bij de zee: brood en meer dan brood, vis en meer dan vis, wijn en meer dan wijn.

Het wordt Pasen, belooft Johannes.

Het wordt Pasen roept hij ook tegen ons!

Dat ik mag ontvangen, wat voor mij ondenkbaar is

Wat mij ontbreekt en wat ik niet ervaar

Dat ik mag vertrouwen wat niet te geloven is

Dat ik kan leven met gemis

Zelf niet hoeft te vinden

Dat ik met mijn tekort in de grootste liefde eens gevonden wordt.

Amen